

Проповед 297

Святост

Прочит: Левит 19, 1-18

Скъпи братя и сестри,

Какви хора сме? Как живеем живота си? Какви са целите, които сме поставили пред себе си и какво правим, за да ги достигаме? И още по-важно е как ние живеем живота си на Христови последователи. Това е въпрос, който трябва да си поставяме всеки ден. Как живея, достатъчно добър християнин ли съм, доколко се стремя да следвам Бога и доколко успявам. Понякога ние сме твърде смели в мечтите и представите си, много често декларираме смело какво искаме да направим, но сме много слаби в изпълнението на всичко това. Следването на Бога не се състои в големи приказки и обещания, не се състои в усамотяване или изолация, то се състои в практическото следване на Божиите повели и изисквания. Стремейки се да следваме Бога, ние трябва да се научим да сме верни в малките неща. *Разказват за един известен египетски вярващ – Макарий Велики или Египетски. Той се стремил да следва Бога във всичко и да се приближава към Него все повече и повече. Един ден Макарий запитал Бога до кое ниво на святост е стигнал, след като е прекарал много години в пост и молитва, в самота и изолация. Една нощ на сън му се явил един ангел и му отговорил на въпроса, като му казал, че неговата святост все още далеч не е достигнала светостта на две жени, които живеели в близкия град. Той трябвало да отиде и да ги наблюдава, за да постигне по-високо ниво на святост. Така Макарий Велики слязъл в града и намерил двете жени. Те били едни съвсем обикновени домакини. Макарий ги запитал: “Къде е тайната на вашата святост?” Неговият въпрос стъписал жените. Те не намирали нищо особено в живота си. Тяхното задължение се състояло в това да се грижат за мъжете и децата си. За молитва не им оставало толкова много време, постът бил труден при техните занимания, а за самота и отделяне и дума не можело да става. Освен всичко друго, тези две жени не можели и да четат, следователно и не четели Божието слово, а само можели да го слушат. Макарий открил, че те са женени за двама братя и живеят всички заедно под един покрив. Никога обаче не се карали, никога не си били казвали и една груба дума. Така Макарий Велики, нали затова бил велик, научил, че един живот в любов, в който човек успява да преодолее напреженията с дух на простителност, без нараняващи думи и завистливи погледи, е по-ценно нещо в Божиите очи от много пост и молитви.* Светостта, стремежът да сме близо до Бога, не се състои само в големите и велики дела на вяра, които трябва да извършим, а и в съвсем практично изпълнение на Божията воля. Тази 19 глава на книгата Левит ни говори именно за такова практично приближаване към Бога - нещо, към което трябва да се стремим и всички ние, които се наричаме християни.

1. Святост. И все пак какво е светостта? Светостта е най-висшата ценност, тя винаги има отношение към Бога. Извън Бога и извън отношението към Него няма святост. Свещеното Писание приписва светостта на Бога. **“Няма друг свят, какъвто е Господ; защото няма друг освен Теб, нито канара като нашия Бог.”** (1 Царе 2, 2). Това е атрибут, който принадлежи само на Бога. Добре де, ако е така, защо Бог казва: **“Бъдете свети, защото Аз, Господ, вашият Бог, съм свят.”** Щом само Бог е свят, защо ни призовава към нещо, което ние едва ли можем да постигнем? Според библейското учение светостта на човека е уподобяване на Бога.

Бог е заедно с това и единственият източник на святост. Терминът “святост” има древен библейски произход. Еврейската дума, която се използва тук е “кадош” и буквално означава отделеност, избраност, обособеност. Апостол Павел използва думата свят и производната и светии за всички християни, тоест те са били духовно отделени. Темата за светостта можем ясно да чуем в посланията на апостол Павел. За апостола светостта е едновременно начало на християнския живот и негова цел. За християните светостта е естествено състояние. Стремещт към святост е естествено следствие от решението на човека да следва Исус Христос. Но важно е да знаем: светостта е свойство и атрибут, присъщ на Бога. Отнесена към човека, думата святост не означава безгрешност, но принадлежност към Бога, устременост към безгрешност и съвършенство. Истински свят е само Бог, защото е светлина, а светията, християнинът, който следва Бога, е свят – защото е осветен от Бога и излъчва Неговата светлина в света. Стремещт да бъдеш свят е стремеж да бъдеш подобен на Бога, да се уподобяваш все повече на Него. Какво означава светостта за нас, хората:

2. Ние трябва да сме свети. Това е първото. Бог ни предизвиква да сме свети, Бог желае да сме свети, Бог изисква да сме свети. И пак в книгата Левит се казва: **“Бъдете свети, защото Аз, Господ, вашият Бог, съм свят.”**, а в днешният прочит от Матей (5, 48): **“И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.”** Бог формулира изискването за святост в Мойсеевият закон и после го повтаря в Евангелията. Това изискване е присъщо както на Стария, така и на Новия Завет. В цялата останала част на 19 глава на книгата Левит се описва на практика какво трябва да прави човек. Не е пропуснато нищо - взаимоотношенията в семейството; отношението към Бога; грижата за по-слабите и по-бедните; кражбата и измамата; лъжливите клетви; подтисничеството, издевателството над слабия и безпомощния (сигурно това се има предвид със стиха (14): **“да не кълнеш глухия, нито да сложиш препънка пред слепия, а да се боиш от Бога си. Аз съм Господ.”**); да не вършиш неправда в съда, или пък да обикаляш и да клеветиш; по-нататък се говори за омразата и отмъщението и накрая пасажът завършва с: **“а да обичаш ближния си, както себе си. Аз съм Господ”**. Изброяването на всички тези неща е достатъчно красноречиво. Бог иска да сме свети във всяка една област от живота си. Тъкмо затова е и това дълго описание. Ние искаме да сме свети, само когато идваме на църква или само когато ни виждат хората, или когато това ни изнася. Бог иска светостта да е всеобхватна, да няма област в живота ни, която да не е пропита от стремеж към святост. Ние често забравяме тази заповед, забравяме, че трябва да сме свети. Важно е обаче да помним, светостта, стремежът към святост, е заповед и ние трябва да се стремим да бъдем свети. Бог ни предизвиква да започнем и тази заповед се отнася до всяка една област в живота ни, от взаимоотношенията ни с Бога до взаимоотношенията ни с другите хора около нас. Срещата ни с Бога би трябвало да промени нашия живот по такъв начин, че да станем свети.

2. Ние обаче не сме свети. Всичко това е много хубаво и е добре, че ние трябва да станем свети, обаче всеки може да погледне живота си и ще разбере: ние не само не сме свети, но често и съзнателно вървим по пътища, които не само няма да ни направят по свети, но и ще ни отдалечат от Бога и от пътя на светостта. И причината не е, както често ние се оправдаваме, в света, в който живеем. Бог направи един прекрасен свят, който ни даде да управляваме, а ние го превърнахме в това, което е днес. Бог направи този свят и погледна към него, и видя че “всичко беше твърде добро”. Бог направи всичко добро и съвършено, направи го така, че всичко в този свят да ни води по-близо до Бога. Но ние разрушихме Божият прекрасен ред, за да постигаме нашите собствени желания и мечти. Ние рушим прекрасното Божие творение и оставяме след себе си развалини. Пропускаме да видим силата на греха, която ни отделя от Бога, която ни пречи да следваме Бога. И посред всичко това, идва и дяволът и ни учи, бъдете като Бога. Я чакай, какво ни учи дяволът, учи ни да бъдем като Бога ли? Не може да бъде. Това е самата истина. Спомнете си какво каза сатана на Ева в Едемската градина (Битие 3, 4 и 5): **“А змията каза на жената: Никак няма да умрете; но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога”**. Да, дяволът ни учи да сме същото като Бога, но има нещо съвсем друго предвид, не да станем добри и чисти като Бога, не да имаме неговата любов и светлина, а да притежаваме Неговата власт и сила. Той иска ние да станем независими, иска да ни убеди да се отделим от Бога, учи ни да се грижим само за себе

си, да зачитаме само себе си, да мислим само себе си, точно обратното на това, което ни учи стремежът към святост, точно обратното на това, което ни учи Бог. Който има тези зли кълнове в сърцето си, не може да бъде свят, не иска да се стреми към святост, не иска да се освещава. Оттук идва и състоянието на този свят – лъжи и измами, отхвърляне на бедните и нуждаещите се, разпадане на семействата, омраза към родителите, омраза към ближния и към Бога. Ние не сме свети, нашият свят ни води далеч от светостта и от Бога.

3. Бог ни прави свети. Добре, щом грехът е влошил до такава степен нещата, какво може да се направи? Има една добра новина – Бог ни прави свети! Бог иска ние да бъдем свети, Бог иска да се уподобяваме на Него, Бог иска да се приближаваме към Него. Той иска да сме свети във всяка част на живота си, но Бог знае какви сме, Той ни познава по-добре от всички. Бог знае, че ние се проваляме, знае, че грехът пречи на вървежа ни към Него. Затова Бог сам е дал пътя за да сме близо до Него. И този път се казва Исус Христос. Сам Исус Христос казва за Себе си: **“Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца освен чрез Мен.”** (Йоан 14, 6) И още **“Аз съм вратата; ако някой влезе през Мене, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и паща ще намира.... Аз съм добрият Пастир; добрият пастир дава живота си за овцете.... Аз съм добрият Пастир. Аз познавам Своите овце и Моите Ме познават, както Отец познава Мен и Аз познавам Отца. Аз давам живота Си за овцете.”** (Йоан 10, 9, 11, 14 и 15). Има един път, чрез който ние, хората, можем да стигнем до Бога, има един единствен път, чрез който ние можем да изпълним заповедта на Бога, има само един път, вървейки по който можем да се уподобим на Бога, и той се казва Исус Христос. Само чрез Него пречката, която е между нас и Бога, грехът, който ни разделя от Бога, може да бъде заличен. Исус Христос дойде на тази земя и умря за греховете ни, за да може пречката, която представлява грехът, да бъде заличена, за да можем да бъдем свети. Това трябва да е ясно на всеки един човек, най-вече на нас, вярващите хора, които осъзнават духовната реалност. Бог иска от нас да бъдем свети и да сме близо до Него, да сме отделени за Него. Сатана обаче иска точно обратното, той иска не да сме отделени за Бога, а да сме отделени от Бога; затова е изкушил човека, затова е излъгал човека, затова и продължава да ни лъже. *На палубата на един пътнически кораб един вярващ човек разговарял с моряк от екипажа и се опитвал да му обясни какво представлява Божията грижа за нас. Морякът обаче не разбирал. Той казал: Как така Бог се грижи за нас? Нали ние сами се грижим за семействата си, нали ние полагаме усилия, за да работим и да осигуряваме всичко необходимо за живота си? Тогава вярващият му посочил скалите в далечината и му казал: Представи си, че корабът отива право към онези скали. Какво можеш да направиш, за да се погрижиш за своята сигурност? Тогава морякът отговорил: ами това е много лесно, всеки кораб си има кормчия. Неговата работа е да направлява кораба и той знае как да избегне всяка една опасност. Аз трябва да си върша моите моряшки задължения. Точно така стоят и нещата в живота, отговорил Божият човек, Бог е кормчията на житейския ни кораб. Ние сме моряците. Той единствено може да ни направлява и да ни води безопасно по пътя към вечността, като се грижи за нас. Ние имаме своите отговорности и трябва да се грижим за тях, а посоката и пътя трябва да оставим на Бога.* Тази история добре онагледява това, което казахме малко по-рано. Ние, хората, нямаме силите да следваме Бога, Бог ни дава тази възможност. Когато Исус Христос си тръгваше от тази земя, каза на своите ученици: **“И Аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас вовеки - Духа на истината, Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и във вас ще бъде. Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас... А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.”** Бог не ни оставя сами, Той направлява живота, невидим и скрит от хората. Той не ни оставя, пратил ни е Духа Си и ни е обещал, че ще ни научи на всичко, което е необходимо. Бог прати Сина Си, за да ни освободи от греха, Бог прати Духа Си, за да ни води по-близо до Него и да ни научи на всичко, което е необходимо. От нас Той иска просто чувствителни сърца, за да слушаме Неговия глас и да Го следваме в пътя към светостта, за да бъдем избран и отделен народ за Него.

4. Джон Уесли и светостта. За Джон Уесли, основателя на методистката църква, пътят към светостта е бил от особена важност, както между другото трябва да бъде и за всеки един християнин. Самият Джон Уесли е бил човек, който не е бил безгрешен, но се е стремил през целия си живот да изпълнява заповедта на Бога: **Бъдете свети!** Пътят към светостта се нарича осветение. Самото му име показва, че това не е еднократен акт, а е процес. И все пак какво означава да бъдеш осветен? Да бъдеш осветен, означава да бъдеш обновен в образа на Бога, в праведност и в истинска святост. Къде започва това осветение? То започва, когато повярваме. Вярата е състоянието и инструментът за осветение – когато повярваме, започва процесът на осветение. По време на живота си като християни, ние растем и се приближаваме към Бога. Докато вярата ни се увеличава, увеличава се и светостта ни. Когато запитали Джон Уесли какво означава да бъдеш свят, да бъдеш съвършен християнин, той отговорил: **“да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила.”** (Второзаконие 6, 5) Това означава, че целият ни вътрешен грях е отнет: **“Ще ви дам и ново сърце и нов дух ще вложя вътре у вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце. И ще вложя Духа Си вътре у вас и ще ви направя да постъпвате според наредбите Ми, да пазите законите Ми и да ги извършвате.”** (Езекиил 36, 26 - 27). Ние, хората, често се увличаваме да преценяваме докъде са стигнали другите в своя път на осветение. Джон Уесли ни съветва да внимаваме с тези преценки. Не е възможно да преценим докъде са стигнали хората в своя път към Бога, докъде са в пътя си на осветение. Ние трябва да се концентрираме по-скоро върху своя път, да се съсредоточим върху своите лични взаимоотношения. Стремете се да бъдете свети!

5. И все пак, защо ни е необходима тази святост? Апостол Павел казва в Евреи 12, 14: **“Търсете мир с всички и онова осветение, без което никой няма да види Господа.”** Бог е свят, нищо мръсно и нечисто не може да се приближи към Него. Нашата греховна природа не може да е в близост до Бога. Затова ние трябва да станем свети! Затова е и призивът, затова е и тази заповед. Бог иска да бъдем свети, защото иска да бъде с нас. Искаме ли и ние да бъдем при Бога? Това е въпрос, на който всеки един човек трябва да отговори сам. Естественото място на човека е там, при Бога. Ние сме създадени, Бог ни е създал за общение със Себе Си. Всяко друго място, извън Божието присъствие, е непривично и чуждо за човека. Това е нещо, което трябва да запомним – ние сме създадени за живот в Божието присъствие. Грехопадението и грехът са ни откъснали оттам, отделили са ни и ние не можем да видим Бога (Римляни 5): **“Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха смъртта, и по този начин смъртта мина във всички човеци, понеже всички съгрешиха... защото ако поради прегрешението на единия измряха мнозината, то Божията благодат и дарът чрез благодатта на един Човек, Исус Христос, много повече се преумножи за мнозината... и така както чрез едно прегрешение дойде осъждането на всички човеци, така и чрез едно праведно дело дойде на всички човеци оправданието, което докарва живот.”** Слава на Бога, Бог ни обича с вечна любов и именно заради тази вечна любов, заради Исус Христос, ние можем да сме заедно в Бога, можем да се надяваме да бъдем в Божието присъствие. Без святост няма да можем да видим Бога. Не вярвам някой от нас тук да не иска да види Бога. Ако искате да вървите към Бога, ако искате да бъдете в Неговата светлина, вървете по пътя на осветение и не започвайте от големите, неща, а започнете от малките ежедневни неща, от взаимоотношенията с хората около нас, за да не се окажем в положението на онзи голям светия Макарий Велики, който след много усилия да се приближи към Бога, се оказал в положение още да не е достигнал нивото на две домакини, които живеели живота си в любов и грижа към хората около себе си. Нека да запомним трите факта, които споменахме малко по рано: Бог ни заповядва да сме свети; ние не сме свети; Бог чрез Исус ни прави свети. Исус Христос е единственият ни шанс да бъдем с Бога. Стремете се да бъдете свети, копнейте за осветението, без което никой няма да види Бога. Нека Бог да ни дава сили да се стремим към светостта, за да сме за прослава на Божието име и да бъдем заедно с Него във вечността. Амин.